

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomæ Młodzianowski, Poloni, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Peccatis Et Gratia, Fide, Spe, Et Charitate

Młodzianowski, Tomasz

Moguntiae, 1682

Punctum Difficultatis 1. An positâ evidentiâ de revelatione, possit dari
actus Fidei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82969)

Dei: non hoc ipso cognosci debet evidenter Deum esse: quia qui audit vocem Petri, non hoc ipso cognoscit evidenter Petrum loqui, nisi simul videat ipsum Petrum. Ergo & qui cognoscit Deum loqui, non nescit evidenter loqui Deum, nisi videat ipsum Deum.

RESPONDETUR. Negando quod cum cognosco evidenter loqui Petrum, non cognoscam illum esse evidenter, evidentiâ scientiâ. Rursus cum vox Petri sit imitabilis à Paulo, ita ut sensu, qui iudex vocis est, discerni non possit, sit, ut auditâ voce Petri, possit adhuc non inferri evidenter existentia Petri. Jam autem potest dari vox Dei, quâ sit inimitabilis à creatura; præcipue autem cum (ut dixi,) inferri possit, etiam in humanis evidenter Petrum loqui, si ita auditus discernat, & ostendant circumstantiâ evidentes, nullum alio loqui.

DICES Tertiò. Ipse actus fidei innititur non nisi obscuræ revelationi. Ergo cognitio etiam quidditativa actus fidei, non poterit fundare cognitionem evidentem, revelationis Divinæ.

RESPONDETUR. Quamvis actus fidei, sit obscurâ revelationis divinæ cognitio, in genere causæ formalis motivæ fidei præcisè, non tamen est obscura, in ratione medii cogniti, & illativi. Benè enim illa revelatio tanquam effectus, ad evidentiam usque ostendere potest existentiam causæ.

Punctum Difficultatis 1.

An posita evidentiâ de revelatione, possit dari actus, Fidei.

DICENDUM est. *Possè dari actum fidei etiam posita evidentiâ* (suppone scientiâ naturalis vel supernaturalis, modo illa non sit visio) *de revelatione Dei.*

PROBATUR. Primò. Quia id non implicat contradictionem, nec oppositum suadet auctoritas Sacra, vel Ratio.

PROBATUR Secundò. Si posita evidentiâ quod Deus hoc revelaverit, non posset esse actus fidei de revelatione; vel id esset ex ratione generica fidei, vel ex ratione specificâ, nempe fidei divinæ. Non ex ratione generica fidei, quia evidentiâ moralis, quâ habetur de veracitate Petri, & evidentiâ etiam physica quâ habetur de hoc, quod id Petrus dicat, non impedit, quominus adhuc ponatur actus fidei humanæ, & credatur, verè id Petrum dicere. Ergo apparet, quod id non sit ex ratione generica fidei; non etiam ex ratione specificâ; quia non est major ratio de fide humana ac divina. *Neque valet*, si dicas. Quod cum mihi constet evidenter Petrum id dicere, tunc non credo, quod id hoc dicat, sed scio. Non inquam valet, quia

quamvis non credam sed sciam hoc illum dicere; tamen adhuc possum credere, quod verè dicat. Ergo & in præsentia idem dicendum. Et sicut evidentiâ physica de dictione, & evidentiâ moralis de veracitate, non impedit assensum fidei humanæ; ita evidentiâ quæcunque minor certitudine fidei Divinæ, non impedit fidem Divinam.

PROBATUR Tertiò Communiter. Quando Apostoli audierunt in monte Tabor vocem e nube *Ipsum audire* evidens illis fuit, Christum audiendum esse, tali evidentiâ, qualis habetur dum ego audio, Petrum ante me loquentem. Et sicut non obest quominus ego dicar evidenter nosse Petrum ante me loqui, quantumvis fieri possit, quod deludantur sensus mei; & sit non nisi phantasma aliquod loquens: sic etiam evidens erat Apostolis Deum hoc loqui; quantumvis subesse potuerit suspicio, quod esset demon qui illusurus Apostolis, eas voces formaret. Universaliterque fides hæc, non excludit evidentiam sibi improporcionatam, aliâ etiam excluderet evidentiam moralem & demonstrationem de veracitate Dei. Ergo excludit evidentiam non nisi proporcionatam, quæ nulla alia est, nisi visionis beatæ: sicut etiam fidei nostrat, proporcionata est certitudo visionis beatæ, & ab ipsomet Deo petibilis formaliter; ita & evidentiâ fidei proporcionata, erit non nisi evidentiâ visionis.

OBJICITUR. Primò cum Lugo Assensus genitus ex clarâ revelatione, non potest non esse assensus evidens objecti revelati, assensus autem ad quem ordinatur nostra fides, est assensus inevidens; ad quod respexit Hilarius 8. de Trinit. *non habet inquit veniam, sed premium, ignorat, quod credis.*

RESPONDETUR. Casu quo veracitati divinæ assentiamur evidenter, hoc sensu erit fides inevidens, quia scilicet assensus ille fidei, excludet proporcionatam certitudini evidentiâ, & de hac loquuntur Patres. Loquuntur enim de evidentiâ simpliciter & sine addito, adeoque de proporcionata fidei; proporcionata autem est, non nisi evidentiâ visionis.

INSTAT idem. Si idem habitus sufficit ad assentiendum etiam revelationi claræ, non esset cur habitus fidei destrueretur in Beatiss.

RESPONDETUR negando sequelam ob dicenda infra. Pronunc paritas non tenet; quia visionis evidentiâ, cum sit proporcionatâ certitudini fidei, illam censenda est negare fides; per proporcionatam evidentiâ non intelligendo, quasi illam exigat fides, sed hoc sensu, quod sit evidentiâ tanta & tam adequata; atque magna est, ejusdem certitudo. Quod autem dicit idem Lugo ex Patribus: assensum fidei esse assensum liberum, quod etiam docet August. tract. 26. in Joann. *Multa potest inquit hominifera, credere autem non potest nisi volens.*

lens; & tamen assensus evidens, non est assensus liber, nisi forte in causa, liberè se applicando ad cogitandum de motivis. Id non convincit. Nam assensus fidei, est assensus liber, etiam positâ evidentiâ, liber scilicet ad assentiendum certitudine summâ; quamvis positâ evidentiâ, non sit liber in ordine ad assentiendum aliquâ certitudine. Ratio, quia illa evidentiâ non est summa; est tamen aliqua; si non est summa, non necessitabit ad actum summè certum: quia autem est aliqua, necessitabit ad aliquem certum assensum. Jam autem fidei assensus, cum debeat esse certissimus, fit, ut cum non necessitet ad illum, evidentiâ, quæ non est summa; casu quo exhibeatur assensus certissimus, non exhibebitur propter illam evidentiâ, nisi liberè; siquidem evidentiâ minor maxima, non meretur assensum certissimum.

OBJICITUR Secundò cum Recent. Suar. Ex Principio seu medio evidente, sequitur Conclusio evidens. Sed huiusmodi Conclusio DEUS est trinus, sequitur ex medio evidente, nempe ex hoc, Quidquid DEUS dicit est verum. DEUS dicit se esse trinum. Ergo est evidens; ac proinde non potest esse assensus fidei.

RESPONSUM. Ex medio evidente, evidentiâ proportionatâ certitudini fidei, non posse sequi assensum fidei; licet possit sequi ex evidentiâ minori.

Idem medius terminus sic proponitur. Positâ evidentiâ Divinæ attestations, inferitur evidenter objectum attestatum, ita se habere, sicut à Deo revelatur. Ergò de illo non potest esse fides. Antecedens probatur: quia quidquid per necessariam sequelam ex præmissis evidentiis inferitur, evidens est. Sed positâ evidentiâ attestations, inferitur esse id, quod revelatur; idque per necessariam sequelam ut patet in hoc Syllogismo. Quidquid DEUS testatur evidenter, evidens est, ita esse in se. Sed DEUM esse trinum & unum, evidenter DEUS testatur. Ergò Deum esse trinum & unum, est evidens in se.

RESPONSUM. Habendam tunc, evidentiâ, sed componibilem cum fide: quia non est summa & proportionata certitudini fidei.

INSTAT idem. Fides non solum credit objectum revelatum. Sed etiam revelanti; idque probat Autoritate S. Thomæ. Sed quando revelans est evidens, non potest illi credi: nam evidens cum sit, non manet objectum fidei. Ergò evidentiâ testimonii, & veracitatis illius, tollit fidem.

RESPONSUM. Si constet de revelante, evidentiâ proportionata certitudini assensus, non poterit circa illum revelantem, esse fides. Secus si sit evidens, evidentiâ improporionatâ certitudini. Quæ omnia respiciunt hoc principium. Quia si aliquid sit evidens, evidentiâ pro-

portionatâ certitudini, debet ad fidem; ipsum illud motivum & certificabit, & evidens erit, adeoque non habebitur, unde petatur ratione motivi obscuritas fidei.

OBJICITUR Tertiò. Positâ evidentiâ Divinæ attestations, assensus ex illa proveniens, non resolveretur ultimò in solam Dei Autoritatem; sed potius in quandam notitiâ seu scientiâ à posteriori. Ergò non esset assensus ille fidei: quia hic, in solam Autoritatem Dei resolvitur; & si in aliud resolvitur; jam non est actus fidei: quia ad mutationem motivi formalis, necesse est mutari actum; præcipue quia assensus fidei, debet esse certissimus: certissimus autem non esset, si in Autoritatem DEI non resolveretur.

RESPONDETUR. Sicut quando antecedit actum fidei evidentiâ motivorum credibilitatis, in ipso actu fidei, & assentiendi modo, secundum quem ex imperio voluntatis elicitur actus certissimus, intervenit virtualiter hic actus, quo dicat intellectus, se non ob illa motiva assentiri objecto fidei; Sic etiam in præsentî, intervenit virtualis actus, quo dicat intellectus, se non ob illa motiva assentiri objecto fidei, intervenitque virtualis actus, quo dicit intellectus, se paratum esse assentiri, etiam non habitâ eâ evidentiâ, modo aliunde constet id Deum dixisse. Intervenire autem tunc talem actum virtualem. Ratio est: quia actus fidei est actus certissimus, & quia illum certissimum, non ob illam evidentiâ producit intellectus, ut repetitò dictum: hinc potius sequitur ipsum motivum certissimum, & virtualiter dicit, se non sistere in iis motivis, quæ non sunt certissima.

Punctum Difficultatis 2.

An ex præcisa ratione testimonii, semper fiat assensus obscurus?

Affirmat Vasquez, cui ait Lugo consentire Turrianum & Lorcam. Negat Lugo & Recentior: Suarez cit. num. 306.

DICENDUM est. Accipiendo testimonium non nisi formaliter, & præcisè in illo sistendo, semper assensus propter illud exhibitus, est obscurus.

PROBATUR Primò. Quia testimonium præcisè, ostendit quidem se esse connexum cum objecto; aliàs & testaretur objectum ut supponitur, & non testaretur: quia testari non aliud est, quam illud connecti cum objecto, sed non ostendit prædicata connexa inter se, ut inferius explicabitur. Ergò semper erit obscurus: illud enim omne obicium est, ejus prædicatorum connexionem in illo met ipso non advertimus.

PROBATUR Secundò. Pone quod demonstrari non possit, Deum esse veritatem primam in dicendo & cognoscendo: si pro motivo assumas Deum